

**אחרי שכל
מישפחתו נהרגה
בתאונה הוא
רוצה לשאת
נשרה בח 15
שילדה לו —
אך השוכט אסר
זאת!**

מייד אחרי שהבאתי את אתי ללכית-החולים בנהריה, אחרי שתקפו אותה צירי הלידה, רצתי לבית-הקברות, השתטחתי על הקברים של אבא, אמא, אחי ואחותי, והתחננתי שיעזרו לה בלידה, ואני בטוח שזה אומנם עזר, הנה תראי איזה ילד יצא לנו! כך מספר בהתרגשות גבי פראינטה בן ה-20, שחברתו לחיים, אתי, בת ה-15, ילדה לפני 12 יום את בנו בכורו, שלמה.

האם את יכולה לתאר לעצמך שאת הילד הזה רצו שאהרוג, הילד שהכניס חיים לבית הזה, במקומם של בני המישפחה שנהרגו, בית שהיה כמו מת בעצמו עד שהילד הובא אליו? מאז התאונה המחרידה לא יכולתי לשבת ליד השולחן. בימי שישי ישבנו תמיד, ששת בני-המישפחה מסביבו, ולפתע נותרנו רק אחי הצעיר ואני. אני מקווה שאחרי שהחזרתי את שמו של אבי, שלמה, לחיים, באמצעות בני, אמשך ואחזיר את שמות כולם, אולי בעזרת אחי, כשיתחתן ויביא ילדים לעולם. גבי יושב בבית ההורים ששכל. אתי אינה משה מצידו, חדרים מסויימים בבית נותרו ללא שינוי, לחדר ההורים אין הם נכנסים, אלא כדי לשמור על הניקיון, החפצים האישיים מסודרים כמו שהיו, ביגדי ההורים תלויים על הקולבים בארון, רק בחדר אחותו החלו משתמשים. שלמה הקטן ישן שם. עד כה אינני יודע עם נכון הסיפור שפורסם, כי אחי הגדול משה (23) ביקש מההורים ומאחותי לנסוע למערת אליה. אבל נכון הוא שבאותה

"תנו לנו להתחתן!"

תקופה של השנה, נהג משה לעלות תמיד לקבר, וכך נהגו גם הפעם. זה היה ב-1.20 אחרי הצהריים. נסעתי עם סבי במכונית וכשהגענו לגשר הצר בכניסה לנהריה, מול תחנת-הדלק, ראיתי שוטרים ומכוניות שמובילות נגעים. היתה שם תאונה

מחרידה. אחרי שראיתי את המכונית המרוסקת, היה לי ברור שאיש לא נשאר חי. הגעתי מוועזע הביתה, בלי לדעת שהמכונית שהתנגשה במכונית האשפה העירונית, היתה המכונית של מישפחתי. כשכאתי הביתה פגשתי את אחי

הצעיר. כמה דקות אחר-כך הגיע ירד של אחותי וסיפר ששמע בחדשות של השעה 2 על התאונה, ואת שם המיש" פחה. טסנו לבית-החולים. כשהגענו, סיפרו לנו שכולם כבר נמצאים במקרה: אבי שלמה (43), אמי רבקה (36), אחי משה (23) ואחותי אילנה (21). בדיוק

עשרה ימים לפני התאונה חגגתי את יום הולדתי ה-19.

ביקשו ממני לזהות את הגופות. לא הייתי מסוגל. אני ואחי היינו המומים, פשוט לא תפסנו מה קרה. הלוויה הגיעו אלפי אנשים, אינני זוכר כלום.

**למי לגשת
קודם**

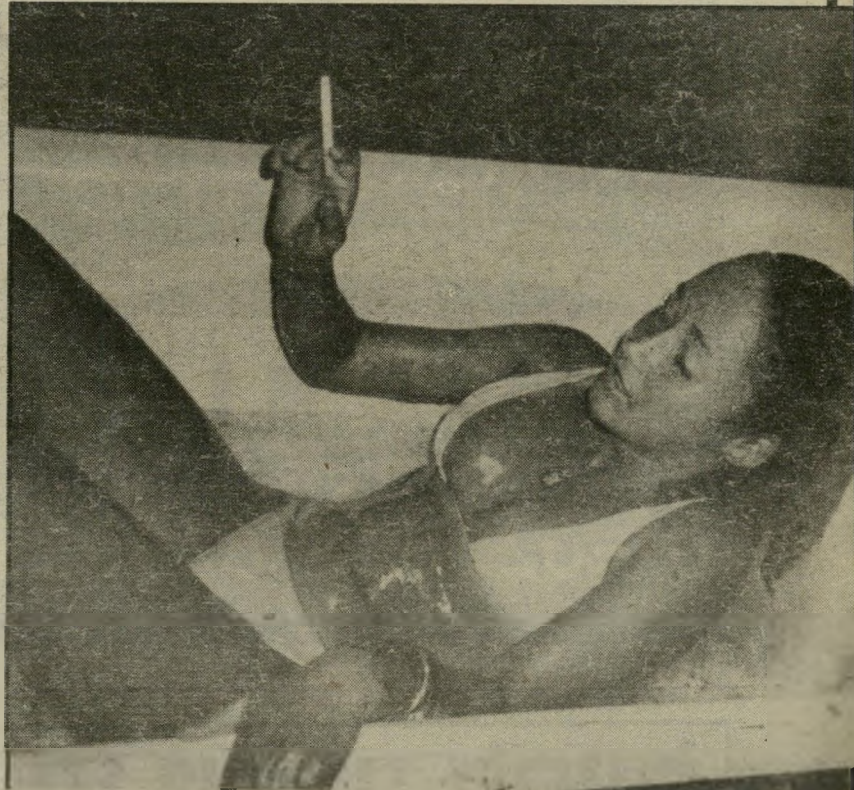
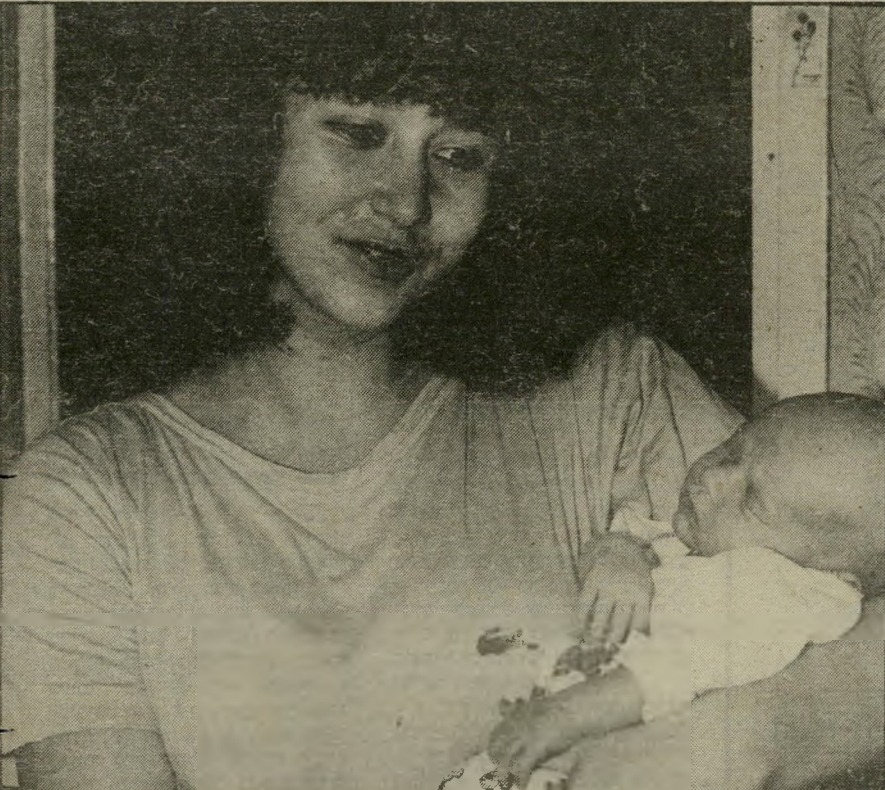
מאז התאונה חלפו שנה וחצי. המאורעות עדיין חרוטים כאילו אירעו אתמול, הוועזע טרם קהה: אחרי הלוויה נשארנו אחי ואני לבד בדירה של ההורים. במשך שלושה ארבעה חודשים אחרי האסון פסק אחי לתפקד. הוא הפסיק לדבר, לא יצא מהפיז'מה שלבש רק ישב ובהה. האכלתי אותו כמו תינוק, הוא לא ידע בכלל מה רוצים ממנו, הייתי רוחץ ומלביש אותו.

כשקרתה התאונה, היה אבי מגוייס למילואים. חודש אחרי האסון בא נציג הצבא, והגיש לאחי ולי שתי קופסות עם סימלי צה"ל ומאו לא שמעתי מהם. חודשיים אחרי התאונה קיבלתי סכום קבוע, הנקרא קיצבת-שארית מהביטוח הלאומי, ומאו לא קיבלתי פרטטה. לאט לאט נותרנו אחי ואני לברנו.

בתחילה הבטיח ראש-העירייה לשלוח פסיכולוג לטפל באחי, ואומנם הגיעה פסיכולוגית, כשאני לא הייתי בבית. אחי ביקש ממנה שתלך, והיא פשוט קמה והלכה. היא לא הבינה שהוא במצב קשה מאוד, יותר לא חזרה.

התחלתי לכנס ולגחץ ואף לבשל עבור שנינו. גם קיבוץ געתון, שבו עבד אבי 25 שנה, לא עזר לנו בפרטטה, מה שהציל אותנו היו חסכוניותיו של אבא, והעובדה שהיה מבוטח במיבטחים. הוא היה חרט-אמן וכיטח את עצמו. החסכוניות היו כל מה שאף, לחוץ לארץ מעולם לא נסעו, פשוט אספו פרטטה לפרטטה. עד היום אני נהנה מזה.

בשבילי, הדבר הכי חשוב הוא שלא יקראו לי מסכן. פניתי פעם או פעמיים וביקשתי עזרה, כנראה שפניתי לא הספיקה, או פשוט הפסקתי. איפה הגאווה! הקמתי מכספי מצבה שעלתה 8000 דולר, על חמישה מטר, לכיבוד בני המישפחה. עד היום, כשאני בא לקבר כל שבוע, כדי לרוחץ את המצבות ולהדליק נרות, יש לי בעיות למי לגשת, אם אגש לאבא אמא

הרין בגיל 14 אתי גילתה שהיא התעברה כשהיתה בחדש השני להריונה. כשהכירה את גבי היתה בתולה. במשך חודשיים לא שיתפו בני הזוג את הוריה של אתי בסודם וחלק מבני-המישפחה לא יודעים עד היום על הלידה.

כלה באמבטיה אתי היא בתו של איש צבא-הקבע, המשרת כרס"ר. היא היתה תלמידה מצטיינת בבית-ספר עממי. כשהכירה את גבי עברה להתגורר בביתו והחלה מטפלת בו ובאחיו. היא תמיד היתה אשה, אומר גבי.